

Професоръ Ю. Вагнеръ.

Разходка до Везувий

Бѣше топло ноемврийско утро, когато се упжтихъ съ единъ приятель отъ Неаполъ за селото Резина. Преди да стигнемъ Резина, почнахме да забелязваме по пѣтя следи отъ действието на вулкана. Тукъ-тамъ се срѣщаха стари здания, полуразрушени отъ землетресението и полупокрити съ лава.

Отъ Резина продължихме пѣтя пешкомъ, като носѣхме на рѣка кошница съ ядене и по две тояги. Почнахме да се изкачваме по истиналата лавова рѣка. Сама природата бѣ послала тукъ пѣтя, и то много по-здраво, отколкото хората могатъ да го направятъ. До Везувий се пѣтува по отлично шосе, но азъ се катерѣхъ по прѣката пѣтека между градини и лозя. Ние скоро изминахме рѣката — нѣкогашната лава. Времето е изгладило грапавинитѣ по нея и сега тя на много мѣста е покрита съ прѣстъ. По нея растатъ портокали и смокини и всевъзможни други храсти и дървета. Още нѣколко крачки и ние почваме да стѣпаме върху по-прѣсна, грамадна рѣка отъ лава, която се е излѣла отъ кратера на Везувий презъ 1872 г. Тя и досега е опазила особния видъ на своята повърхность.

Ако ви се е случвало да видите засѣхнало течение отъ смола по стѣблото на стари борове, лесно ще си представите вида на тая истинала лава. Докато отвѣтре на рѣката лавата е рѣдка и може още да тече